

Środa, 5 maja 2010 r.

37. podkreśla znaczenie popierania działań polegających na zintegrowanym planowaniu rozwoju obszarów wiejskich w zależności od potrzeb lokalnych poprzez wprowadzenie zasad optymalizacji wykorzystania terenów, w celu przystosowania się do zmiennych warunków środowiskowych (długotrwała susza, obsunięcia ziemi, powodzie itp.), do rynku, na którym oferowane są lokalne produkty lub usługi;

38. wzywa również Komisję, aby zastanowiła się nad nowymi systemami pomocy propagującymi wkład rolnictwa w zmniejszanie emisji CO₂, jak np. w sekwestrację dwutlenku węgla w glebie i biomasie rolniczej, i wspierającymi wykorzystanie gruntów do prowadzenia działalności rolniczej i mającymi pozytywny wpływ na zmiany klimatu;

39. podkreśla konieczność właściwego oszacowania przez Komisję Europejską kosztów przystosowania rolnictwa do zmian klimatu;

40. uznaje za konieczne wzmocnienie i dostosowanie instrumentów zarządzania ryzykiem i w sytuacjach kryzysowych w obliczu rosnącej niestabilności rynków i coraz większego zagrożenia związanego z pogodą;

41. podkreśla w obliczu skali wyzwania, jakim są zmiany klimatu i inwestycje, że środowiska związane z rolnictwem i leśnictwem muszą się skoncentrować na bardziej zrównoważonych metodach produkcji, oraz że konieczne będzie utrzymanie silnej WPR przewidującej odpowiednie finansowanie po 2013 r.; dodaje, że należy przewidzieć dodatkowe środki finansowe na zachęty w rozpowszechnianiu nowoczesnych i innowacyjnych technologii i systemów, dzięki którym możliwe będzie osiągnięcie konkretnych wyników w zakresie łagodzenia skutków i przystosowania w różnych sektorach rolnych;

42. podkreśla, że choć WPR nie jest europejską polityką ześrodkowaną wokół problematyki klimatu, to jednak może stanowić podstawę do wdrażania skutecznych instrumentów i zachęt do walki ze zmianami klimatu, o czym należy pamiętać także w czasie debaty nad przyszłością budżetu UE;

43. uważa, że Unia Europejska musi utrzymać swoją pozycję lidera w walce ze zmianami klimatu, której nie można uważać za drugoplanowe z powodu obecnych trudności gospodarczych;

44. podkreśla, że Unia Europejska potrzebuje polityki rozwoju i finansowania rolnictwa gwarantującego bezpieczną żywność wysokiej jakości;

*

* *

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Dokładniejsze ukierunkowanie pomocy dla rolników na obszarach nacechowanych specyficznymi utrudnieniami naturalnymi

P7_TA(2010)0132

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie rolnictwa na obszarach nacechowanych specyficznymi utrudnieniami naturalnymi – przegląd specjalny (2009/2156 (INI))

(2011/C 81 E/07)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 39 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „O dokładniejszym ukierunkowaniu pomocy dla rolników na obszarach nacechowanych specyficznymi naturalnymi utrudnieniami” (COM(2009)0161,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0056/2010),
- A. mając na uwadze, że 54 %, czyli ponad połowa użytków rolnych w UE jest klasyfikowana jako obszar o niekorzystnych warunkach gospodarowania,
- B. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie wskazały obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania, jednakże w różnym zakresie,
- C. mając na uwadze, że obszary górskie (w tym obszary arktyczne położone na północ od 62. równoleżnika, które uznaje się za obszary górskie) stanowią ok. 16 % użytków rolnych, jednakże ponad 35 % użytków rolnych klasyfikuje się jako tzw. „pośrednie” obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania,
- D. mając na uwadze, że „pośrednie” obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania są klasyfikowane przez państwa członkowskie na podstawie wielu różnych kryteriów, co zdaniem Europejskiego Trybunału Obrachunkowego ⁽¹⁾ może prowadzić do różnic w sposobie traktowania,
- E. mając na uwadze, że tylko nieznaczna część gospodarstw na tych obszarach otrzymuje płatności wyrównawcze i że wysokość tych płatności różni się znacznie między państwami członkowskimi ⁽²⁾,
- F. mając na uwadze, że dla obszarów górskich i obszarów ze szczególnymi utrudnieniami, które zdefiniowano zgodnie z art. 50 ust. 2 (obszary górskie) lub art. 50 ust.3 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), istnieją jasne i niekontrowersyjne kryteria, w związku z czym klasyfikacja tych obszarów nie była przedmiotem krytyki Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, ani też nie dotyczy jej odnośny komunikat,
- G. mając na uwadze, że szczególna sytuacja regionów peryferyjnych wymaga wdrożenia szczególnych procedur zaradczych,
- H. mając na uwadze, że wspieranie obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania stanowi istotną część tzw. drugiego filaru wspólnej polityki rolnej, tj. polityki rozwoju obszarów wiejskich, i że tym samym debata nie powinna toczyć się wokół celów polityki regionalnej, ani też wokół kwestii zmiany przydziału środków z EFRROW,
- I. mając na uwadze, że w wyniku reformy przepisów dotyczących wspierania obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 zniesiono istniejącą wcześniej kategorię „pośrednich” obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, zaś obszary kwalifikujące się zdefiniowano jako „obszary charakteryzujące się utrudnieniami naturalnymi”,

⁽¹⁾ Europejski Trybunał Obrachunkowy: Sprawozdanie specjalne nr 4/2003, Dz.U. C 151 z 27.6.2003 r.

⁽²⁾ Od 16 EUR/ha w Hiszpanii do 250 EUR/ha na Malcie.

Środa, 5 maja 2010 r.

- J. mając na uwadze, że kryteria społeczno-gospodarcze, którymi posiłkowały się niektóre państwa członkowskie przed reformą w 2005 r., nie mogą być już wprowadzone wykorzystywane jako główne kryterium wyznaczania obszarów charakteryzujących się naturalnymi utrudnieniami, jednakże kryteria te mogą być nadal stosowane do definiowania obszarów ze szczególnymi utrudnieniami, które są wspierane na mocy art. 50 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1698/2005,
- K. mając na uwadze, że państwa członkowskie mają dużą swobodę działania w kształtowaniu krajowych i regionalnych programów rozwoju obszarów wiejskich, dzięki której mogą przygotować pakiet środków zachowujący właściwe proporcje i dostosowany do specyficznej sytuacji regionalnej, oraz że w gestii państw członkowskich leży zapewnienie w stworzonych przez siebie programach odpowiedniej oferty dla obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania,
- L. mając na uwadze, że zastosowanie zaproponowanych ośmiu kryteriów biofizycznych może się okazać niewystarczające, a proponowana wartość progowa 66 % powierzchni gruntów rolnych prawdopodobnie nie we wszystkich przypadkach nadaje się do ustalenia rzeczywistego poziomu utrudnień w sposób umożliwiający poszanowanie ogromnej różnorodności obszarów wiejskich UE; mając na uwadze, że rodzaj uprawy, połączenie rodzajów gleby, wilgotność gleby i klimatu to między innymi czynniki, które mają znaczenie dla określenia rzeczywistego poziomu utrudnień na danym obszarze,
1. podkreśla znaczenie odpowiednich płatności wyrównawczych dla obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania jako niezbędnego narzędzia zabezpieczającego dostawę wartościowych dóbr publicznych, takich jak dobra służące utrzymaniu działalności rolniczej i krajobrazu wiejskiego na tych obszarach; zwraca uwagę, że właśnie obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania mają dużą wartość krajobrazową, a także pod względem zachowania różnorodności biologicznej i korzyści środowiskowych oraz zatrudnienia w sektorze rolnictwa i aktywności społeczności wiejskich;
 2. uznaje, że ze względu na swoją wyjątkową pozycję obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania powinny odegrać istotną rolę w generowaniu korzyści środowiskowych i ochronie krajobrazu, i podkreśla, że płatności w ramach niniejszego środka powinny służyć realizacji tych celów;
 3. podkreśla, że art. 158 TWE dotyczący polityki spójności w formie zmienionej traktatem lizbońskim zwraca szczególną uwagę na regiony charakteryzujące się naturalnymi utrudnieniami; wzywa Komisję do opracowania globalnej strategii zmniejszającej istniejące różnice pomiędzy państwami członkowskimi w traktowaniu tych obszarów oraz sprzyjającej zintegrowanemu podejściu uwzględniającemu szczególnie uwarunkowania krajowe i regionalne;
 4. podkreśla, że wspieranie obszarów charakteryzujących się znacznymi naturalnymi utrudnieniami ma w szczególności zapewnić w zrównoważony sposób funkcjonalną i wielofunkcyjną działalność rolniczą obejmującą w całości dany obszar i tym samym zachowanie obszarów wiejskich jako istotnej przestrzeni gospodarczej i życiowej;
 5. zwraca uwagę na konieczność zagospodarowania obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania nie tylko w celu produkcji wysokiej jakości żywności, lecz także jako wkład w ogólnogospodarczy rozwój, poprawę jakości życia oraz stabilność demograficzną i społeczną na tych obszarach;
 6. w związku z tym wzywa Komisję, by uwzględniła również społeczne skutki nowej klasyfikacji obszarów charakteryzujących się naturalnymi utrudnieniami;
 7. wskazuje, że płatności wyrównawcze dla obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, w przeciwieństwie do środków rolno-środowiskowych, nie mogą być obwarowane dodatkowymi specjalnymi wymogami odnoszącymi się do działalności rolniczej, które wykraczałyby poza wymogi w zakresie wzajemnej zgodności; przypomina, że zasadniczo program ONW musi zapewniać rekompensaty rolnikom, którzy gospodarują również gruntami nacechowanymi specyficznymi naturalnymi utrudnieniami, których rynek jako takich nie kompensuje;

Środa, 5 maja 2010 r.

8. podkreśla jednak, że płatności z tytułu ONW muszą być powiązane z aktywną uprawą gruntów, tj. produkcją żywności lub działalnością ściśle powiązaną z produkcją żywności;
9. uważa, że zastosowanie ośmiu zaproponowanych przez Komisję biofizycznych kryteriów wyznaczania obszarów z naturalnymi utrudnieniami mogłoby być zasadniczo adekwatne do pewnego stopnia; podkreśla jednak, że nie we wszystkich przypadkach kryteria mogą być zastosowane do obiektywnego wytyczenia granic obszarów nacechowanych specyficznymi naturalnymi utrudnieniami;
10. uznaje jednak, że ściśle i czysto biofizyczne kryteria mogą nie być adekwatne dla wszystkich obszarów europejskich i mogą pociągać za sobą niezamierzone skutki dla wyznaczonych obszarów; w związku z tym zaleca ponowne sprawdzenie w całości obiektywny sposób kryteriów społeczno-gospodarczych, takich jak odległość od rynków, brak usług i wyludnienie;
11. wzywa Komisję do uwzględnienia wszystkich stanowisk wyrażonych podczas konsultacji z państwami członkowskimi, władzami regionalnymi i lokalnymi oraz organizacjami rolniczymi przy określaniu obszarów z naturalnymi utrudnieniami;
12. w szczególności włączenie geograficznego kryterium „oddalenia” umożliwiłoby podjęcie kwestii szczególnego naturalnego utrudnienia, jakim jest odległość od rynków, oddalenie i ograniczony dostęp do usług;
13. uważa, że konieczna jest zmiana definicji kryterium „równowagi wilgotności gleby” celem uwzględnienia różnych warunków rolno-klimatycznych panujących w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
14. w celu należytego uwzględnienia ograniczeń związanych z glebami mokrymi, nienadającymi się do uprawy, należałoby wprowadzić kryterium „dni pełnego nasycenia gleby wodą”, co pozwalałoby na uwzględnienie powiązań między rodzajem gleby a klimatem (np. właściwie odzwierciedlałoby utrudnienia związane z klimatem nadmorskim);
15. zwraca się zatem do Komisji o kontynuowanie badań i analiz w celu wprowadzenia ewentualnych dodatkowych kryteriów do nowego programu w zakresie ONW, aby w większym zakresie dostosować wnioski Komisji do praktycznych utrudnień, z którymi borykają się rolnicy, i stworzyć szeroki wachlarz kryteriów, które będą mogły być wykorzystywane w dłuższej perspektywie czasu;
16. zaznacza jednak, że stosowanie tych kryteriów i ustalenie realnej wartości progowej wymaga w praktyce, aby państwa członkowskie i regiony dysponowały niezbędnymi danymi biofizycznymi o dostatecznym stopniu dokładności geograficznej; popiera zatem wprowadzony przez Komisję praktyczny test dotyczący zaproponowanych kryteriów; domaga się, aby szczegółowe mapy, które państwa członkowskie mają obowiązek przedstawić, były w razie konieczności wykorzystywane do dostosowania kryteriów i zaproponowanej wartości progowej odpowiadającej 66 % powierzchni na szczeblu państwa członkowskiego lub regionu (do rzeczywistych warunków fizyczno-geograficznych);
17. podkreśla w szczególności, że do podjęcia w praktyczny sposób kwestii interakcji między wieloma czynnikami wpływu konieczne może się okazać łączne wykorzystanie przyjętych kryteriów; mogłoby to umożliwić obszarom o niekorzystnych warunkach gospodarowania, które nacechowane są przynajmniej dwoma utrudnieniami naturalnymi o małej lub średniej skali, zakwalifikowanie jako ONW, nawet jeżeli kryteria rozpatrywane indywidualnie nie przesądzałyby takiej kwalifikacji;

Środa, 5 maja 2010 r.

18. podkreśla, że ostateczne stanowisko w sprawie wybranej podstawowej jednostki terytorialnej oraz zaproponowanych przez Komisję kryteriów i wartości progowych może zostać przedstawione dopiero po przedstawieniu szczegółowych map opracowanych przez państwa członkowskie; podkreśla, że przy braku takich wyników symulacji proponowana wartość progowa 66 %, a także inne pułapy definiujące same kryteria należy rozpatrywać bardzo ostrożnie, a ich obiektywne i właściwe dostosowanie będzie możliwe dopiero po udostępnieniu map krajowych; w związku z tym wzywa Komisję do szybkiego sprawdzenia wyników opracowywania map i do niezwłocznego sporządzenia na tej podstawie szczegółowego komunikatu skierowanego do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytyczania granic obszarów nacechowanych specyficznymi naturalnymi utrudnieniami;

19. podkreśla, że przy określaniu mapy pośrednich obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania należy uwzględnić obiektywne kryteria krajowe, pozwalające dostosować definicję obszarów do różnych szczególnych uwarunkowań każdego kraju; uważa, że dostosowanie to powinno być przeprowadzane w sposób przejrzysty;

20. uważa, że konieczne jest pewne dobrowolne dostosowanie kryteriów wspierania obszarów z naturalnymi utrudnieniami przez poszczególne kraje, aby można było we właściwy sposób uwzględnić szczególną sytuację geograficzną, w której naturalne utrudnienia zostały złagodzone dzięki interwencji człowieka; niemniej podkreśla, że tam, gdzie poprawie uległa jakość gleby, należy uwzględnić obciążenie związane z bieżącymi kosztami konserwacyjnymi, takimi jak drenowanie i nawadnianie; proponuje wykorzystać do tego celu również dane dotyczące wyników ekonomicznych (takie jak dochody gospodarstw i produktywność gruntów rolnych); zaznacza jednak, że decyzja o kryteriach wymagających odpowiedniego dostosowania musi leżeć w gestii państw członkowskich, ponieważ wiele państw członkowskich stworzyło już odpowiednie i dostosowane systemy różnicowania, które należy zachować;

21. uważa, że nowe kryteria mogą wykluczyć pewne obszary nacechowane specyficznymi naturalnymi utrudnieniami, które obecnie się kwalifikują; zwraca uwagę, że należy ustalić odpowiedni okres przejściowy, tak aby umożliwić danym regionom dostosowanie się do nowej sytuacji;

22. podkreśla, że obszary, które poradziły sobie z naturalnymi utrudnieniami dotyczącymi gruntów dzięki odpowiednim technikom rolnym, nie powinny być na zawsze usuwane z programu, w szczególności jeżeli dochód gospodarstw rolnych jest nadal niski lub istnieje bardzo niewiele alternatyw w zakresie produkcji, i wzywa Komisję do zapewnienia łagodnego okresu przejściowego dla tych obszarów;

23. domaga się, by w przypadku procedur technicznych służących zrównoważeniu naturalnych utrudnień brać pod uwagę nie tylko korzyści krótkoterminowe, ale by procedury te były również przedmiotem oceny trwałości;

24. podkreśla, że państwa członkowskie odpowiadają za obiektywną identyfikację obszarów nacechowanych naturalnymi utrudnieniami oraz za kształtowanie proporcjonalnych programów rozwoju obszarów wiejskich; podkreśla potrzebę współpracy z władzami regionalnymi i lokalnymi w tym procesie; jednocześnie zwraca uwagę na konieczność powiadamiania Komisji o tych decyzjach krajowych lub regionalnych oraz zatwierdzania ich przez Komisję;

25. podkreśla, że reforma dotycząca obszarów nacechowanych specyficznymi naturalnymi utrudnieniami stanowi kluczowy element przyszłego rozwoju wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej;

26. wzywa Komisję do sporządzenia w ciągu roku odrębnego tekstu ustawodawczego dotyczącego rolnictwa na obszarach z naturalnymi utrudnieniami;

Środa, 5 maja 2010 r.

27. domaga się, aby przegląd programu obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania odbywał się równolegle do rozmów nad ogólną reformą WPR, aby zapewnić spójność w zakresie opracowywania nowych programów pomocy dla rolników, w szczególności w odniesieniu do nowej jednolitej płatności na gospodarstwo;

28. jest świadom konsekwencji, jakie reforma programu pośrednich ONW mogłaby mieć na przyszły system pomocy w ramach WPR, dlatego zwraca się do Komisji, aby uwzględniła wszystkie stanowiska wyrażone w ramach konsultacji publicznej przez państwa członkowskie, władze regionalne i lokalne oraz zainteresowane grupy rolników;

29. domaga się zabezpieczenia europejskiego budżetu na rzecz rozwoju obszarów wiejskich i wzywa państwa członkowskie do pełnego wykorzystania możliwości współfinansowania ONW, które jest jednym z najbardziej skutecznych i znaczących programów na rzecz rozwoju obszarów wiejskich;

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów.

Nowa agenda cyfrowa dla Europy: 2015.eu

P7_TA(2010)0133

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie nowej agendy cyfrowej dla Europy: 2015.eu (2009/2225(INI))

(2011/C 81 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Sprawozdanie w sprawie konkurencyjności Europy w dziedzinie technologii cyfrowych – najważniejsze osiągnięcia strategii i2010 w latach 2005-2009” (COM(2009)0390),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie transgranicznego elektronicznego handlu konsumenckiego w UE (COM(2009)0557),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2006 r. w sprawie europejskiego społeczeństwa informacyjnego na rzecz wzrostu i zatrudnienia ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie europejskiej polityki w zakresie widma radiowego ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie opracowania europejskiej polityki w zakresie łączności szerokopasmowych ⁽³⁾,
- mając na uwadze swoją rezolucję z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie zaufania konsumentów do środowiska cyfrowego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, s. 133.

⁽²⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 364.

⁽³⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 87.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 370.